

Sygnatura akt XVIII C 1035/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Ławrynowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Jeżewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Poznaniu

sprawy

z powództwa

J. W. (1)

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Komornikach

przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 38.000 (trzydzieści osiem tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. kosztami procesu obciąża powoda w 55%, a pozwaną w 45%, ich szczegółowe wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu;
4. oddala wniosek interwenienta ubocznego o zwrot kosztów procesu.

/-/ SS O Magdalena Ławrynowicz

Sygnatura akt XVIII C 1035/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2016 r. powód J. W. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej spółki (...) S.A. 88.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 marca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, o ustalenie, że pozwany będzie odpowiedzialny w przyszłości za ewentualne skutki zdarzenia, które miało miejsce w dniu 9 czerwca 2014 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Powód wniósł także o zwolnienie go od kosztów sądowych.

Uzasadniając powyższe, powód wskazał, że w dniu 9 kwietnia 2014 r. w trakcie zakupów na jednej z hal sieci hurtowni pozwanej, doznał urazu prawej stopy w związku z wjechaniem na nią przez pracującego na terenie hali operatora wózka

widłowego. Powód wskazał, że po udzieleniu mu pierwszej pomocy tego samego dnia, zgłosił szkodę stronie pozwanej. W związku z urazem powód poddany został długotrwałemu leczeniu, w tym zabiegowi operacyjnemu w listopadzie 2015 r. Powód wyjaśnił, że pomimo podjętego leczenia zmuszony jest do prowadzenia oszczędnego trybu życia, co przekłada się na zasadnicze ograniczenie możliwości podejmowania codziennych aktywności, które realizował przed wypadkiem. Powód wezwał pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w związku z doznanym urazem, w następstwie czego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie, wypłacając z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 12.000 zł. w ocenie powoda kwota ta jest niewystarczająca, a rekompensata pieniężna za całą doznaną przez niego krzywdę winna stanowić równowartość 100.000 zł. Powód wskazał też, że doznany przez niego uraz rzutuje także na jego stan psychiczny.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w części, tj. w zakresie opłaty od pozwu ponad kwotę 2.500 zł, w pozostałym zakresie wnioski powoda o zwolnienie od kosztów sądowych oddalono.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 października 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wniosła także, na podstawie art. 84 k.p.c., o przypozwanie spółki (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., wskazując, że w przypadku przegrania sprawy przez pozwaną przysługiwać jej będzie roszczenie regresowe względem tego podmiotu.

Uzasadniając stanowisko w sprawie, pozwana podniosła, że w jej ocenie kwota 12.000 zł, która powodowi przyznana została przez ubezpieczyciela tytułem zadośćuczynienia, jest w pełni wystarczająca. Pozwana podniosła, że ubezpieczyciel ustalając wysokość tej kwoty wziął pod uwagę okres leczenia i pobytu w szpitalu, wiek powoda, rozmiar doznanej przez niego krzywdy oraz stopień natężenia cierpienia fizycznych oraz psychicznych.

Pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. zgłosiła swoje przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe, interwenient zarzucił dowolność w formułowaniu roszczeń przez powoda, a wynikających z doznanych przez niego następstw wypadku w dniu 9 czerwca 2014 r. Wskazał, że powód w konsekwencji tego zdarzenia doznał relatywnie niewielkich obrażeń, procentowy uszczerbek na zdrowiu oscyluje w granicach 5-10%, co w jego ocenie odpowiada zadośćuczynieniu w wysokości około 10.000 – 20.000 zł. Nadto ubezpieczyciel podniósł, że wobec braku podjęcia przez powoda terapii psychologicznej wobec wskazywanych przez niego dokuczliwych i obciążających także psychicznie następstw wypadku, twierdzenia powoda o złym samopoczuciu psychicznym, a co za tym idzie wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychologa i psychiatry sformułowany został wyłącznie na potrzeby postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny;

Powód J. W. (1) ma obecnie 41 lat. Zawodowo powód zajmuje się prowadzeniem sklepu stacjonarnego. Sklep ten powód prowadzi wspólnie ze swoją żoną. W ramach tej działalności powód we własnym zakresie zajmuje się realizacją zamówień, dostaw, rozładunków i ekspozycji towaru dla klientów w lokalu sklepu.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:09:55 – 00:22:53 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka R. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:17:03 - 01:26:40 (płyta CD - k. 264).

W dniu 9 czerwca 2014 r. powód znajdował się na terenie hali Hurtowni (...) przy ul. (...) w L. prowadzonej przez pozwaną spółkę (...) S.A. Tego dnia powodowi w zakupach towarzyszył jego brat. Pracownik hali P. C. przez nieuwagę wyjeżdżając z dużą prędkością z magazynu na halę sprzedaży najechał na prawą stopę powoda prowadzonym przez

siebie wózkiem widłowym. Powód czując ból odruchowo odskoczył od wózka widłowego i usiadł na stojącą w pobliżu paletę. Bezpośrednio po zdarzeniu, powód stracił możliwość samodzielnego poruszania się, odczuwając ogromny ból w stopie, która od razu zaczęła puchnąć. O zdarzeniu powód poinformował zastępcę kierownika magazynu (...). Informację o wypadku kierownikowi magazynu przekazał także P. C.. Po zdarzeniu, z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe brat powoda wraz ze swoim znajomym pomógł powodowi przejść do samochodu.

Dowód: informacje uzyskane od świadka wypadku (k. 13 – 14), zeznania świadka P. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:09:55 – 00:22:53 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), akta szkody nr 1257823/1 – załącznik nr 1 do Protokołu Likwidacji Szkód.

Z uwagi na doznany uraz brat powoda niezwłocznie zawiózł go na Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie udzielono mu pierwszej pomocy medycznej. Wykonane w szpitalu zdjęcie RTG goleni prawej wraz ze stawem skokowo – goleniowym wykazało uraz stawu skokowego prawego w postaci złamania kostki przyśrodkowej goleni prawej. Tego samego dnia prawa kończyna, której urazu doznał powód została unieruchomiona gipsem założonym od stopy do kolana. Powód tego samego dnia został wypisany ze szpitala z zaleceniami zabezpieczenia bandażem elastycznym nogi w ciągu dnia, robienia okładów z Altacetu na noc oraz przyjmowania leków Cyclo3Fort, Osteogenon i Structum. Powód otrzymał także skierowanie do poradni chirurgicznej.

Po opuszczeniu szpitala, w godzinach popołudniowych powód ponownie udał się do hurtowni, gdzie tego dnia miał miejsce wypadek i poinformował obecnego na miejscu zastępcę kierownika magazynu o doznanym urazie, przedstawiając wydaną mu dokumentację medyczną. Na miejscu powód wypełnił zgłoszenie wypadku, po czym odwieziony został do miejsca zamieszkania przez swojego brata.

Dowód: informacje uzyskane od świadka wypadku (k. 13 – 14), karta informacyjna leczenia w szpitalnym oddziale ratunkowym z dnia 9 czerwca 2014 r. (k. 227 – 227v), zgłoszenie wypadku przy pracy pracownika z dnia 9 czerwca 2014 r. (k. 16), skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 9 czerwca 2014 r. (k. 217), zeznania świadka P. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:09:55 – 00:22:53 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

Od dnia 12 czerwca 2014 r. powód objęty został opieką lekarską poradni chirurgicznej, w której zalecono konsultację urazu powoda ze specjalistą z zakresu ortopedii.

W związku z wypadkiem powód w dniu 24 czerwca 2014 r. zarejestrował się w poradni Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W.. W tej poradni powód objęty został leczeniem zachowawczym, w ramach którego przez okres około 6 tygodni od dnia wypadku, prawa stopa powoda pozostawała unieruchomiona gipsem. W tym zakresie powód odczuwał dyskomfort wobec powstających pod warstwą gipsu pęcherzy okolic kostki przyśrodkowej. U powoda występował także obrzęk stopy prawej oraz bolesność w rzucie stępu okolicy kostki przyśrodkowej.

Dowód: historia zdrowia i choroby z poradni Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. (k. 28 – 30v), historia zdrowia i choroby z poradni Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. (...) Chirurgiczna (k. 219 – 219av).

Przez okres pierwszych 7 do 10 dni po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości bólowe, których natężenie w 10-cio stopniowej skali wynosiło 6. Powód więc w tym okresie przyjmował silne leki przeciwbólowe w 3 do 4 dawek na dobę. Oprócz leków przeciwbólowych powód przyjmował także leki przeciwzakrzepowe w formie zastrzyków, aplikowanych w brzuch. W tym okresie powód z uwagi na silne dolegliwości bólowe zasadniczą część dnia spędzał

w pozycji leżącej na tapczanie. Dolegliwości te zmniejszyły się w kolejnych 14 do 21 dni, w związku z czym powód przyjmował leki przeciwbólowe w 2 do 3 dawek na dobę. W pierwszych trzech tygodniach po wypadku, powód z uwagi na występujące u niego dolegliwości bólowe oraz ograniczenie ruchomości kończyny dolnej wymagał opieki i pomocy osoby trzeciej w wykonywaniu niezbędnych czynności życiowych, w tym w zakresie utrzymania higieny osobistej, ubierania się, zakupów żywności i przyrządzania posiłków, czy też pomocy w opuszczeniu mieszkania, w wymiarze około 3 do 4 godzin na dobę. Powód posiadał trudności w poruszaniu się, w tym nawet w obrębie mieszkania stron. W pierwszym okresie po wypadku powód uczył się poruszać przy pomocy kul łokciowych. W bieżących czynnościach życia codziennego powodowi każdego dnia pomagała jego żona.

Dowód: opinia biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. (k. 316 – 318), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka P. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 r. 00:04:06 – 00:16:01 (płyta CD - k. 286).

W dniu 22 lipca 2014 r. w trakcie wizyty w poradni chirurgicznej zdjęto powodowi gips, zalecając ćwiczenia prawego stawu skokowego bez jego obciążania. Po zdjęciu gipsu powód poruszał się przy asekuracji kul łokciowych. Prawa noga powoda była chudsza od lewej, przy tym widoczny był także postępujący zanik mięśni okolic urazu. Po zdjęciu gipsu prawa noga powoda na wysokości kostki puchła, co uniemożliwiało mu realizację dotychczas wykonywanych czynności, takich m.in. jak prowadzenie samochodu.

W lipcu 2014 r. powód skierowany został do gabinetu fizjoterapii celem podjęcia rehabilitacji. W sierpniu 2014 r. u powoda nadal występował obrzęk prawej stopy, powód jednak starał się chodzić ze stopniowo wzrastającym obciążeniem tej kończyny. W okresie od 8 do 19 września 2014 r. powód odbył łącznie 10 wizyt w gabinecie fizjoterapii E. B., w trakcie których okolice prawego stawu skokowego nogi powoda poddane zostały działaniu lasera, urządzenia M. oraz zrealizowane zostały ćwiczenia. We wrześniu 2014 r. powód dalej odczuwał dolegliwości bólowe prawej nogi. Wobec utrzymujących się dolegliwości oraz konieczności dalszej rehabilitacji, na podstawie skierowania z dnia 16 września 2014 r., powód w okresie od 24 września do 8 października 2014 r. odbył kolejnych 10 wizyt w gabinecie fizjoterapii E. B., w trakcie których okolice prawego stawu skokowego nogi powoda poddane zostały zabiegowi krioterapii oraz działaniu urządzenia M.. W efekcie podjętego leczenia powód choć z utrudnieniami, mógł podejmować taki wysiłek jak stanie na palcach prawej nogi. Natomiast w listopadzie 2014 r. aktywność ta nie sprawiała powodowi żadnych dolegliwości. Od listopada 2014 r. powód zaprzestał poruszania się przy asekuracji kul łokciowych. W przeprowadzonym badaniu kontrolnym RTG stawu skokowego prawego wykazano prawidłowe ustawienie anatomiczne, przy tym obrys i ucieplenie stawu było prawidłowe, z kolei ustawienie stopy było nieco koślawe. Stopniowo doznania bólowe wynikające z występujących u powoda dolegliwości ulegały zmniejszeniu. U powoda następowała także stopniowo poprawa ogólnej sprawności ruchowej, co przy jednocześnie postępującej adaptacji do nowej sytuacji życiowej powodowało zmniejszenie koniecznej opieki nad powodem przez osoby trzecie w codziennych czynnościach do około dwóch godzin na dobę.

W okresie od 20 października do 17 grudnia 2014 r. powód objęty został opieką medyczną także (...) Centrum (...) im. dr L. W. w Ś.. U powoda nadal bowiem utrzymywały się dolegliwości bólowe, niestabilność ruchowa oraz obrzęki występujące na skutek wysiłku fizycznego. Dolegliwości powstałe na skutek doznanego urazu nie ustępowały pomimo podjętego leczenia profilaktycznego obejmującego także korzystanie z wkładek ortopedycznych, ortez i stabilizatorów. U powoda wystąpiła także pourazowa deformacja stopy oraz jej obrzęk przy chodzeniu.

W dniu 1 lutego 2015 r. w efekcie przeprowadzonego badania KT stawu skokowego u powoda rozpoznano staw rzekomy kostki przyśrodkowej podudzia prawego, w związku z czym powodowi zaproponowano leczenie operacyjne, wyznaczając planowy termin zabiegu.

W kwietniu 2015 r. u powoda poza dotychczasowymi dolegliwościami powstałymi na skutek złamania kostki przyśrodkowej prawej, wobec utrzymujących się u powoda przypadłości, zdiagnozowano także niewydolność wielowięzadłową oraz uszkodzenie ATFL.

Dowód: historia choroby z dnia 25 listopada 2015 r. (k. 20 – 21v), dokumentacja medyczna pacjenta (...) Centrum (...) im. dr L. W. w Ś. (k. 27, 202 – 203), historia zdrowia i choroby z poradni Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. (k. 28 – 30v), zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 10 grudnia 2014 r. i 29 kwietnia 2015 r. (k. 31 – 32v), skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 31 lipca i 16 września 2014 r. wraz z wykazem zabiegów (k. 195 – 196v), opinia biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. (k. 316 – 318), zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka R. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:17:03 - 01:26:40 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

Powód przez 182 dni od wypadku pobierał zasiłek chorobowy w związku z niezdolnością do pracy, a następnie przez 9 miesięcy świadczenie rehabilitacyjne. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 14 stycznia 2015 r. powód uznany został za niezdolnego do pracy, przy czym w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy, ustalono, że w przypadku powoda istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres sześciu miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Kolejnym orzeczeniem z dnia 12 czerwca 2015 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził dalszą niezdolność powoda do pracy i jednocześnie wobec rokowań odzyskania zdolności do pracy, stwierdził zasadność ustalenia uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres trzech miesięcy licząc od daty ustania uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 14 stycznia i 12 czerwca 2015 r. znak (...) (k. 33 – 34v), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

W związku z podjętym leczeniem zachowawczym, powód ponosił koszty leczenia, które obejmowały: zakup wkładek ortopedycznych na kwotę 48 zł, badanie TK stopy – 320 zł, zabiegi rehabilitacyjne w gabinecie fizjoterapii w łącznej wysokości 432 zł.

Dowód: faktura nr (...) z dnia 11 listopada 2014 r. (k. 35), faktura VAT nr (...) z dnia 8 maja 2015 r. wraz z dowodem wpłaty (k. 36 – 37), rachunek nr (...) z dnia 8 września i nr 4/0/2014 z dnia 24 września 2014 r. (k. 38).

W okresie prowadzonego leczenia i rehabilitacji, powód z uwagi na doznawane dolegliwości nie był w stanie wykonywać prac związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. W tym zakresie powód korzystał z pomocy swojego brata, który prowadził działalność gospodarczą o profilu zbliżonym do powoda. Brat powoda przejął m.in. obowiązki w zakresie dostarczania towaru do sklepu. W prowadzeniu sklepu powodowi i jego małżonce pomagał także kuzyn R. W., który jeździł po towar oraz pomagał przy jego wykładaniu na regały sklepowe. Kuzyn pomagał małżonce powoda także w realizacji obowiązków domowych, które dotychczas realizował powód, a polegających m.in. na koszeniu trawy.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka R. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:17:03 - 01:26:40 (płyta CD - k. 264).

Wobec doznawanych dolegliwości, powód w dniu 1 lipca 2015 r. skierowany został do szpitala celem wykonania zabiegu operacyjnego polegającego na stabilizacji śrubą kaniulową kostki.

Dowód: skierowanie do szpitala z dnia 1 lipca 2015 r. (k. 211).

Od września do listopada 2015 r. w związku z wstrzymaniem wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego, powód podjął aktywność w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, wobec spoczywającego na nim obowiązku uiszczenia należnych składek na ubezpieczenia społeczne.

Dowód: przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

W okresie od 25 do 27 listopada 2015 r. powód przebywał w (...) Ośrodku (...) im. dr L. W. SP ZOZ w Ś.. W dniu przyjęcia do szpitala u powoda wykonano badanie KT kończyny dolnej prawej, w efekcie którego stwierdzono brak cech zrostu, w tym w zakresie stawu rzekomego, po przeprowadzonym leczeniu zachowawczym. W trakcie badania stopy prawej stwierdzono także palpacyjną bolesność w rzucie kostki przyśrodkowej. W rezultacie przeprowadzonych badań u powoda wstępnie rozpoznano staw rzekomy kostki przyśrodkowej i zakwalifikowano powoda do leczenia operacyjnego. W przypadku powoda bowiem wdrożone leczenie zachowawcze z wykorzystaniem unieruchomienia gipsowego stopowo-goleniowego, nie przyniosło oczekiwanego, korzystnego wyniku odległego. Utrzymujące się dolegliwości bólowe oraz ograniczenie sprawności ruchowej stawu skokowego prawego doprowadziły do rozpoznania zastarzałego złamania kostki przyśrodkowej goleni prawej z stawem rzekomym. W trakcie pobytu w szpitalu względem powoda zostały zastosowane procedury dotyczące przeszczepu kostnego (autogenego, heterogenego) kości stępu/kości śródstopia/paliczków stopy oraz otwartego nastawienia złamania z wewnętrzną stabilizacją kości piszczelowej/kości strzałkowej. W dniu 26 listopada 2015 r. powód poddany został zabiegowi operacyjnemu, który obejmował repozycję zastarzałego złamania kości przyśrodkowej goleni prawej ze stabilizacją wewnętrzną śrubą kaniulową, przeszczepami kostnymi i drutem Kirchnera.

Z oddziału szpitalnego powód został wypisany z zaleceniami; noszenia przez okres dwóch tygodni po zabiegu ortezy goleniowej, chodzenie w asekuracji kul łokciowych bez obciążania operowanej kończyny, wykonywanie zaleconych ćwiczeń, prowadzenie oszczędnego trybu życia oraz przyjmowanie zaleconych leków. W dniu wypisu ze szpitala powód z rozpoznaniem złamania kostki bocznej skierowany został do poradni ortopedycznej.

W związku z zabiegiem powód pozostawał niezdolny do pracy w okresie od 25 listopada 2015 r. do 3 stycznia 2016 r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego, oddział ortopedii za okres od 25 do 27 listopada 2015 r. wraz ze zdjęciami RTG kończyny dolnej prawej powoda (k. 17, 19 i 204 - 205), historia choroby z dnia 25 listopada 2015 r. (k. 206 - 209), protokół operacyjny z dnia 26 listopada 2015 r. (k. 210), skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 27 listopada 2015 r. (k. 201), opinia biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. (k. 316 - 318), zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 - 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264).

Także w początkowym okresie po wyjściu ze szpitala powód w codziennych czynnościach uzależniony był od pomocy rodziny. W okresie około 6 tygodni po zabiegu powód nosił pneumatyczny but ortopedyczny. W tym okresie powód korzystał z kul łokciowych, których używał poruszając się także po zdjęciu buta ortopedycznego w związku z dalszym brakiem możliwości obciążania prawej stopy w trakcie chodzenia.

Dowód: zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

W małżeństwie powoda zgodnie z ustaleniami małżonków, powód w zasadniczym zakresie poświęcał się działalności gospodarczej, w związku z czym nie pomagał małżonce w codziennym prowadzeniu gospodarstwa domowego. Domowe obowiązki powoda ograniczały się co do zasady do prac w obrębie posesji związanych z koszeniem trawy, żywopłotów oraz drzew. Zdarzały się sytuacje, w których powód pomagał żonie w przygotowaniu obiadów, przy czym dotyczyło to tylko niedzieli.

Przed wypadkiem powód w chwilach wolnych od pracy aktywnie spędzał czas z rodziną organizując m.in. wyjazdy w góry, w trakcie których jeździł z synem i ze znajomymi na nartach. Powód w czasie wolnym grał także z synem w piłkę nożną. Powód sporadycznie, jeden do dwóch razy w miesiącu, biegał także na dystansach około 2 do 3 km. Sytuacje, w których powód w chwilach wolnych spędzał z synem aktywnie czas należały do rzadkości, z racji tego, że powód w głównej mierze swój czas poświęcał pracy zawodowej spędzając w niej około 16 godzin dziennie. Przy tym kontakt z synem powoda był utrudniony, bowiem nastoletni syn z uwagi na wiek, wykazywał znikome zainteresowanie towarzystwem rodziców. Po wypadku, powód z uwagi na dolegliwości nie zabiegał też o relacje z synem w innych aniżeli aktywne, sportowe sferach życia codziennego.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka R. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:17:03 - 01:26:40 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka P. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 r. 00:04:06 – 00:16:01 (płyta CD - k. 286).

W związku z koniecznością poruszania się w asekuracji kul łokciowych powód odczuwał duży dyskomfort związany z przymusem korzystania z pomocy osób trzecich przy bieżących czynnościach dnia codziennego. Z uwagi na długotrwałe leczenie oraz rodzaj działalności zawodowej prowadzonej przez powoda, zasadniczą część obowiązków z nią związanych przejęła do realizacji jego małżonka. Sytuacja ta była trudna dla powoda, który czuł się nią obciążony. Z uwagi na posiadaną przez powoda osobowość charakteryzującą się sztywnością zachowań, ograniczenie w codziennym funkcjonowaniu, związane przede wszystkim z prowadzoną aktywnością zawodową, wywołało u powoda wysoki poziom stresu i lęku. Po wypadku, ze względu na brak możliwości realizowania dotychczasowych obowiązków i sposobu funkcjonowania powód doświadczał silnego stresu.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), opinia sądowa psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. (k. 304 – 307).

Po przebytych zabiegach operacyjnych powód pozostawał pod opieką (...) Centrum (...) w Ś.. U powoda obserwowano prawidłowy przebieg pooperacyjny, rana pooperacyjna wygoiła się przez rychłozrost. Po przeprowadzonym zabiegu operacyjnym powód nadal odczuwał ból w okolicach kostki prawej kończyny, z towarzyszącym mu uczuciem niestabilności, przy czym w efekcie podjętego leczenia, w kontrolnym badaniu RTG w dniu 20 kwietnia 2016 r. zauważalne stały się cechy zrostu w okolicach kości przyśrodkowej goleni prawej. W maju 2016 r. powód zaprzestał korzystać z asekuracji kul łokciowych. W trakcie wizyty w dniu 29 czerwca 2016 r. badanie RTG wykazało pełny zrost kostny w linii złamania.

Dowód: zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), dokumentacja medyczna pacjenta (k. 198 – 200), opinia biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. (k. 316 – 318).

Przed wypadkiem w dniu 9 czerwca 2014 r. powód nie leczył się psychiatrycznie, ani nie korzystał z pomocy psychologa. Po wypadku powód z uwagi na swój stan zdrowia i długotrwałe leczenie oraz towarzyszące mu dolegliwości bólowe i ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu czuł się przygaszony, a jego nastrój pozostawał nieznacznie obniżony. Z tej przyczyny powód stał się bardziej nerwowy, co było odczuwalne przede wszystkim dla członków najbliższej rodziny, a w szczególności jego małżonki. Pomimo odczuwanego dyskomfortu psychicznego powód nie zgłaszał się po pomoc u specjalisty psychiatry lub psychologa uważając, że sam poradzi sobie z towarzyszącymi mu odczuciami. U powoda w związku z wypadkiem w dniu 9 czerwca 2014 r. nie występowały natomiast stany lękowe, zaburzenia zasypiania czy omamy.

Dowód: zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), opinia sądowa psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. (k. 304 – 307).

Silny stres jakiego powód doświadczał z uwagi na wypadek i jego konsekwencje w postaci unieruchomienia i wynikającej z tego zależności od osób trzecich, nie stanowił zaburzenia czy choroby psychicznej. Obecnie u powoda nie istnieją skutki urazu psychicznego i emocjonalnego. U powoda zachowane jest poczucie przydatności społecznej, zawodowej i osobistej, natomiast poczucie przydatności rodzinnej powoda jest zachwiane, przy czym nie ma to źródła wyłącznie w zaistniałym wypadku, lecz wynika z zaniedbania relacji z synem. Brak wspólnego spędzania czasu spowodował, że powód i jego syn oddalili się od siebie, w związku z czym powód ma m.in. problemy w egzekwowaniu prawidłowych zachowań u syna.

W chwili obecnej powód dobrze funkcjonuje pod względem psychicznym i jest osobą zdrową niewymagającą leczenia psychiatryczno – psychologicznego.

Dowód: przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), opinia sądowa psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. (k. 304 – 307).

Obecnie powód uskarża się na utrzymujący się obrzęk okolicy kostkowej prawej, bóle okolicy kostkowej prawego podudzia po przeciążeniu wysiłkiem ruchowym, jak też przy zmianie pogody. U powoda w stawie skokowym prawym zauważalne są nieco pogrubiałe obrisy. W obrębie okolicy kostkowej przyśrodkowej stawu widoczna jest linijna i nieco tkliwa blizna pooperacyjna o długości około 6 cm. W stopie prawej powoda ruchy podszwowy i grzbietowy oraz ruchy supinacji i pronacji ograniczone są do 10 stopni w porównaniu do stopy lewej. Zgłaszane w chwili obecnej dolegliwości mogą utrzymywać się przez okres czasu, którego długości nie sposób przewidzieć. Dolegliwości te mogą również przybrać postać przewlekłą, nasilając się przy przeciążeniu wysiłkiem fizycznym, przy zmianach frontów atmosferycznych lub w stanach wychłodzenia. Powód odczuwa także umieszczony w nodze drut, który blokuje staw stopy.

W wyniku wypadku, któremu powód uległ w dniu 9 czerwca 2014 r., doznał on stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%.

Powód wrócił do pracy zawodowej po zakończeniu okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego we wrześniu 2016 r. W prawej nodze nie odzyskał jednak pełnej sprawności, a doczuwane przez niego dolegliwości, uniemożliwiły mu podjęcie realizowanych przed wypadkiem czynności zawodowych w pełnym zakresie. Z tej przyczyny większość prac wcześniej realizowanych przez powoda przejęła jego żona oraz zatrudniony w sklepie małżonków pracownik. Powód w szczególności nie może podnosić ciężkich rzeczy, jak też z uwagi na puchnięcie kończyny i jej ból ograniczyć musiał czas spędzany w sklepie do niezbędnego minimum. Przez rok od wypadku powód nie mógł prowadzić samochodu, obecnie nie ma problemów z jego prowadzeniem. Powód w dalszym ciągu, w razie takiej potrzeby przyjmuje leki przeciwbólowe.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka P. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 r. 00:04:06 – 00:16:01 (płyta CD - k. 286) oraz z dnia 12 czerwca 2018 r. 00:14:18 – 00:22:07 (płyta CD – k. 406), opinia biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. (k. 316 – 318) wraz z zeznaniami biegłego – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 12 czerwca 2018 r. 00:02:40 – 00:13:10 (płyta CD – k. 406).

W następstwie wypadku, w związku z odczuwanymi dolegliwościami oraz długotrwałym leczeniem, powód zaprzestał dotychczasowej aktywności fizycznej w zakresie sportu, tj. gry w piłkę nożną, jazdy na nartach czy biegania. Obecnie powód rozwija swoje zainteresowania w zakresie wędkarstwa sportowego.

Ograniczenia w funkcjonowaniu powoda w związku z urazem kostki widoczne są także w codziennym życiu, bowiem nawet taka aktywność jak spacer z psem powoduje puchnięcie nogi. Powód doznaje też dyskomfortu wobec konieczności usztywniania nogi w kostce, co związane jest z potrzebą noszenia wysokich butów niezależnie od pory roku i warunków atmosferycznych. W przypadku butów niższych powód, celem uniknięcia dolegliwości bólowych, zmuszony jest do zakładania ortezy.

Dowód: zeznania świadka T. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:23:43 – 00:46:31 (płyta CD - k. 264), zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264) oraz z dnia 12 czerwca 2018 r. 00:14:18 – 00:22:07 (płyta CD – k. 406), opinia sądowa psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. (k. 304 – 307).

Pozwana jako przedsiębiorca prowadzi m.in. handel hurtowy poprzez sieć hurtowni i centrów dystrybucyjnych oraz działalność powiązaną. Pozwana z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w spółce (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Bezsporne, nadto dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS według stanu na dzień 24 lutego 2015 r. (k. 101 – 112), ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej polisa typ (...) nr (...) z dnia 25 lutego 2013 r. (k. 113 – 117).

Pismem z dnia 26 lutego 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty 220.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniem ciała i rozstroju zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Pismo to zostało pozwanej skutecznie doręczone w dniu 4 marca 2016 r. Pozwana roszczenie zgłoszone przez powoda przekazała do rozpatrzenia swojemu ubezpieczycielowi spółce (...) S.A. V. (...), która pismem z dnia 10 marca 2016 r. wezwała powoda do przedstawienia dokumentów niezbędnych dla oceny zgłoszonej szkody. Po rozpatrzeniu zgłoszonego roszczenia ubezpieczyciel tytułem zadośćuczynienia w związku z wypadkiem z dnia 9 czerwca 2014 r. i krzywdą poniesioną przez powoda w jego następstwie, przyznał mu kwotę 12.000 zł.

Dowód: ostatecznie przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 26 lutego 2016 r. wraz z dokumentem zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji oraz potwierdzeniem nadania przesyłki (k. 41 – 43), pismo z dnia 10 marca 2016 r. (k. 39 – 39v), pismo z dnia 13 maja 2016 r. (k. 40 – 40v), pismo z dnia 29 marca 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki (k. 44 – 46), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

Obecnie powód oczekuje na zabieg operacyjny usunięcia śrub i drutów z prawej stopy oraz podciągnięcia więzadeł. Z uwagi na planowany zabieg powód doznaje uczucia stresu i napięcia.

Dowód: zeznania świadka J. W. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 00:47:20 - 01:15:41 (płyta CD - k. 264), przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r. 01:28:38 - 02:15:58 (płyta CD - k. 264).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: P. C., T. W., J. W. (2), R. W., P. S., dowodu z przesłuchania powoda, opinii biegłego sądowego psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. oraz opinii biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. wraz z ustną opinią uzupełniającą z dnia 12 czerwca 2018 r., a także dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w szczególności w dokumentacji medycznej powoda oraz w aktach szkody nr 1257823/1.

Dokumenty stanowiące podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, wyżej wymienione, Sąd uznał za wiarygodne, albowiem kwestia ich autentyczności ani prawdziwości nie była sporna między stronami, a i Sąd nie dopatrywał się podstaw, by wątpliwości takie powziąć z urzędu.

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania świadka P. C.. Potwierdzenia w materiale dowodowym nie znalazły bowiem zeznania świadka dotyczące tego, że przemieszczając się po hali hurtowni w dniu 9 czerwca 2014 r. wózkiem widłowym zachował należytą ostrożność, w tym wymaganą prędkość, jak też, że świadek nie był świadkiem wypadku. W ocenie Sądu zeznania świadka w tym zakresie stanowiły jedynie subiektywną ocenę zdarzenia zmierzającą do zmniejszenia swojej odpowiedzialności za zdarzenie.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka T. W., jawiły się one bowiem jako spontaniczne i szczerze. Zeznania świadka jednocześnie korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę, w szczególności co do okoliczności zdarzenia z dnia 9 czerwca 2014 r., jak też przebiegu rekonwalescencji i związanych z tym konsekwencji w życiu zawodowym powoda. Świadek w sposób jednoznaczny i konkretny odpowiadał na kierowane do niego pytania przez pełnomocników stron oraz Sąd.

Za wiarygodne w przeważającym zakresie Sąd uznał zeznania świadka J. W. (2). Świadek zeznawała w sposób spontaniczny i szczerzy, w sposób konkretny odpowiadając na kierowane do niej pytania. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w zeznaniach powołanych w sprawie świadków oraz dokumentacji medycznej powoda, którym to dowodom Sąd z określonych wyżej przyczyn dał wiarę w całości. Sąd miał też na względzie, że zeznania świadka pomimo swej obszerności i szczegółowości nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Nie korespondowały z zebraniem materiałem dowodowym jedynie twierdzenia świadka jakoby powód często grał w piłkę nożną z synem. W ocenie Sądu stanowisko świadka w tym zakresie motywowane było jedynie subiektywną oceną świadka, przedstawioną wyłącznie na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie.

Za wiarygodne w pełni Sąd uznał zeznania świadka R. W., albowiem korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę w całości. Świadek w sposób jednoznaczny i konkretny odpowiadał na kierowane do niego pytania przez pełnomocników stron oraz Sąd na temat znanych sobie bezpośrednio okoliczności faktycznych.

Za wiarygodne w zasadniczym zakresie Sąd uznał zeznania świadka P. S.. Zeznania jego jawiły się bowiem jako spontaniczne i szczerze, jednak nie znalazły pełnego odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, któremu Sąd dał wiarę. Potwierdzenia nie znalazły zeznania świadka jakoby powód często grywał z synem w piłkę nożną, przy tym zeznania w tym zakresie były wewnętrznie sprzeczne, bowiem świadek utrzymywał, że takie sytuacje były częste, po czym zeznał, że gry odbywały się średnio jeden raz w miesiącu. Potwierdzenia nie znalazły także zeznania świadka, jakoby powód chodzić miał do psychologa. Okoliczności tej bowiem nie potwierdził sam powód, natomiast zaprzeczyła jej wprost małżonka powoda. Faktu tego nie potwierdziła także sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii i psychiatrii.

W przeważającym zakresie za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania powoda. Przy ocenie tego dowodu Sąd zachował szczególną ostrożność mając na względzie fakt, że powód jako strona jest bezpośrednio zainteresowany korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem. Pomimo tego jednak, w ocenie Sądu zeznania powoda były spontaniczne i szczerze. Zeznania powoda znalazły też potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w zeznaniach powołanych w sprawie świadków oraz dokumentacji medycznej powoda, którym to dowodom Sąd z określonych wyżej przyczyn dał wiarę w całości. Zeznania powoda pomimo swej obszerności i szczegółowości nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Nie korespondowały jednak z zebraniem materiałem dowodowym twierdzenia powoda jakoby często grał w piłkę nożną z synem. Stanowisko to pozostawało w sprzeczności z twierdzeniami samego powoda, powołanym w treści sporządzonej na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie opinii biegłych psychologa i psychiatry. Z tej przyczyny w ocenie Sądu stanowisko powoda w tym zakresie powołane zostało wyłącznie na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie i nie znajdowało odzwierciedlenia w jej rzeczywistym stanie.

Sąd uznał za przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłych sądowych specjalisty psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r., jak też opinię biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej z dnia 31 stycznia 2018 r. wraz z ustną opinią uzupełniającą z dnia 12 czerwca 2018 r., sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy.

Oceniając wartość dowodową opinii wskazać należy, że specyfika jej oceny wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii jest kontrolowana przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 233 k.p.c., to jest w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej (por. wyrok SN z dnia 15.03.2002r., II CKN 729/99).

Wnioski zawarte w opinii poddawały się pozytywnej ocenie Sądu, gdyż pozostawały w zgodzie z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, a osoba je sporządzająca dysponowała poziomem wiedzy i doświadczeniem zawodowym adekwatnym do stwierdzenia okoliczności objętych tezą dowodową. Nadto, wnioski wynikające z opinii korelowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym zeznaniami samego powoda, powołanych w sprawie świadków, w tym w szczególności małżonki powoda i z dokumentacją medyczną powoda. Wymaga także podkreślenia, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w opinii biegłego sądowego wniosków, nie budził żadnych zastrzeżeń Sądu. Opinia wydana została w oparciu o analizę dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy.

Zastrzeżeń do opinii psychiatry M. M. oraz psychologa A. T. z dnia 15 stycznia 2018 r. nie wniosła żadna ze stron.

Z kolei strona pozwana pismem z dnia 1 marca 2018 r. wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego dr. n. med. J. D. w dziedzinie chirurgii ogólnej i onkologicznej wnosząc o przesłuchanie biegłego na rozprawie oraz o przeprowadzenie uzupełniającej opinii przez innego biegłego sądowego. Zgłaszane przez nią zarzuty i zastrzeżenia były przedmiotem zeznań biegłego na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 r. Biegły wyczerpująco odniósł się do zastrzeżeń zgłoszonych przez pozwaną i podtrzymał wnioski z opinii. Pozwana jednocześnie nie przedstawiła argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć opinię biegłego sądowego. Biegły wyjaśnił, że wbrew zarzutom strony pozwanej nie wszedł w kompetencje Sądu, a zawarte w jego opinii ustalenia dotyczące niezbędnego czasu opieki nad powodem przez osoby trzecie wynikały z posiadanej przez biegłego wiedzy specjalistycznej oraz doświadczenia zawodowego. Biegły wyjaśnił także na jakiej podstawie określił stały procentowy uszczerbek na zdrowiu, który w następstwie wypadku odniósł powód. W tym zakresie wskazał, że posłużył się pozycją 162 załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r., który oznacza odległą ocenę przebytych urazów stawu skokowego związanych z obrażeniami struktur kostnych i w pozycji 162 a uwzględnia się obrażenia, które nie powodują zniekształceń w obrębie stawu skokowego z rozpiętością od 1-15%. Biegły wyjaśnił, że u powoda występowało pogrubienie obrysów stawów i zaburzenia funkcji ruchowej w postaci ograniczenia zgięcia grzbietowego i podeszwowego stopy o 10 stopni w stosunku do wartości prawidłowych. Przy tym biegły wziął pod uwagę także występujące u powoda zwłaszcza po stronie prawej zewnętrznej stawu dolegliwości. Nadto nie bez znaczenia dla biegłego pozostawała długotrwałość przebytego przez powoda leczenia, co w ocenie specjalisty też wiąże się z określonymi zmianami, zwyrodnieniowo wytwórczymi, które w przyszłości, w większym stopniu prawdopodobieństwa powodują występowanie zmian zwyrodnieniowych, które z kolei mogą nasilać dolegliwości bólowe i ograniczenia ruchomości stawu.

Do powyższej opinii uzupełniającej strona pozwana nie wniosła dalszych zastrzeżeń.

Zdaniem Sądu, zarówno opinia biegłych psychiatry i psychologa, jak też opinia zasadnicza biegłego ortopedy wraz z zeznaniami złożonymi na rozprawie były kompletne, nie zawierały luk i błędów logicznych, wykonane zostały w sposób fachowy, zgodnie ze standardami metodologicznymi obowiązującymi biegłych.

W konsekwencji Sąd przyznał powyższym opiniom przymiot pełnej wiarygodności, nie znajdując podstaw do podważania ich wartości dowodowej i konieczności przeprowadzania dowodu z opinii innych biegłych tej samej bądź innej specjalności. Biegli w sposób kategoryczny udzielili odpowiedzi na stawiane pytania i zadośćuczynili tezie dowodowej postanowień z dnia 19 września 2017 r. Dlatego też Sąd na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 r. oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej innego biegłego ortopedy.

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 r. Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego chirurga ortopedy na okoliczność ustalenia w jaki sposób zwiększyły się potrzeby i wydatki powoda ze względu na stan zdrowia w związku z wypadkiem z dnia 9 czerwca 2014 r. oraz wniosek powoda o zmianę tego postanowienia dowodowego poprzez uwzględnienie w całości wniosków powoda, co do okoliczności, które ustalone winny być przez

biegłego z tej dziedziny. W ocenie Sądu wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na wskazana wyżej okoliczność nie zasługiwał na uwzględnienie, mając na względzie fakt, że w niniejszej sprawie powód dochodził zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, nie natomiast świadczenia wobec zwiększenia się potrzeb powoda lub zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość. Tym samym zaproponowana przez powoda teza dowodowa wykraczała poza przedmiot postępowania w niniejszej sprawie i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

W niniejszej sprawie powód J. W. (1) dochodził od pozwanej spółki (...) S.A. zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdy jakich doznał na skutek wypadku jakiemu uległ na hali pozwanej w L. w dniu 9 czerwca 2014 r.

Podstawę prawną tak sformułowanego roszczenia stanowi art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W myśl zaś art. 415 k.c. ten, kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Wynika z tego, że dana osoba może ponosić odpowiedzialność, gdy jej działaniu lub zaniechaniu można przypisać winę, a skutkiem zawinionego działania lub zaniechania będzie szkoda. Powołane wyżej przepisy odnoszą się do odpowiedzialności deliktowej, co do której przepisem wyjściowym jest art. 415 k.c. Ogólnymi przesłankami odpowiedzialności deliktowej natomiast zgodnie z jego brzmieniem są: szkoda (majątkowa lub niemajątkowa), wina sprawcy, bezprawność czynu, a także związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy szkodą a czynem zobowiązanego.

Mając na względzie powyższe, to na stronie powodowej, zgodnie z ogólną regułą rozkładu obowiązku dowodowego (art. 6 k.c.), spoczywał ciężar wykazania okoliczności uzasadniających odpowiedzialność pozwanego, tj. szkody, winy pozwanego, bezprawności jego czynu, a także związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą a czynem zobowiązanego.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność pozwanego w ustalonych okolicznościach faktycznych nie budziła wątpliwości. Nie budzi bowiem wątpliwości, że pozwana ponosi odpowiedzialność za czyn swojego pracownika, który poruszając się nieprawidłowo ma terenie hurtowni pozwanej wózkem widłowym najechał na stopę powoda powodując u niego uszczerbek na zdrowiu. Niewątpliwie działanie to miało charakter bezprawny i zawiniony. Co więcej, odpowiedzialność ta co do zasady została uznana przez pozwaną i interwenienta ubocznego. Tym samym poza sporem pozostawało, że pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez powoda w związku z wypadkiem w dniu 9 czerwca 2014 r.

Zadaniem Sądu w niniejszej sprawie było natomiast ustalenie jaka wysokość zadośćuczynienia jest odpowiednia wobec rozmiaru wyrządzonej powodowi szkody na skutek powyższego zdarzenia.

Przepisy prawa, w tym także kodeksu cywilnego, nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których powinno być ustalane zadośćuczynienie. W orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków wypadku, okresu trwania objawów chorobowych i ich nasilenia, otrzymania przez poszkodowanego jakiejś kwoty pieniężnej z tytułu odszkodowania, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego, prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskich, możliwości atrakcyjnych wyjazdów, wycieczek, chodzenia do teatru, kina (tak m.in. wyrok SN z dnia 30 listopada 1999 r. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. SN z 12 kwietnia 1972 r. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok SN z dnia 27 sierpnia 1969 r. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Sąd ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia miał na uwadze wskazane powyżej kryteria, a także to, że powód otrzymał już częściowe zadośćuczynienie w kwocie 12.000 zł przyznane mu przez ubezpieczyciela pozwanej.

W ocenie Sądu, w świetle ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, wbrew stanowisku pozwanej i interwenienta ubocznego, kwota ta jednak nie rekompensuje całkowicie doznanej przez powoda krzywdy.

Na wstępie zaznaczyć należy, że przy ustalaniu kwoty zadośćuczynienia tabele określające procentowy uszczerbek na zdrowiu powinny znajdować jedynie orientacyjne, a nie mechaniczne zastosowanie. Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej i onkologicznej ustalił ten uszczerbek na 10%. Okoliczność ta niewątpliwie wpływa na wysokość zadośćuczynienia, tym bardziej że powód jest osobą w sile wieku, a w chwili zdarzenia miał 37 lat. Ustalenie procentowego uszczerbku przez biegłego nie było jednak jedyną przesłanką dla określenia wysokości zadośćuczynienia. W prawie cywilnym wysokość odszkodowania nie jest zryczałtowana, lecz zindywidualizowana. Tym samym Sąd nie jest związany procentowym określeniem uszczerbku na zdrowiu, a miarkując wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę, obok procentowego uszczerbku na zdrowiu, także inne, powołane wyżej czynniki, które należało uwzględnić. Sąd miał przy tym na względzie, że zakres doznanych przez powoda obrażeń, stanowił przez dłuższy czas poważne utrudnienie w codziennym funkcjonowaniu, a i obecnie powód odczuwa ich negatywne skutki.

Przede wszystkim Sąd uwzględnił, że na skutek wypadku powód doznała obrażeń ciała w postaci urazu stawu skokowego prawego w postaci złamania kostki przyśrodkowej goleni prawej i uszczerbek ten ma charakter trwały.

Dla wysokości zadośćuczynienia istotny jest również zakres leczenia powoda, wpływający niewątpliwie na zwiększenie jego cierpienia. Leczenie to było kilkietapowe. Powód bowiem bezpośrednio po zdarzeniu miał nogę unieruchomioną gipsem od stopy do kolana na sześć tygodni. Na tym etapie w przypadku powoda wdrożone zostało przede wszystkim postępowanie przeciwbólowe i przeciwzkrzepowe, w trakcie którego powód w zasadniczym zakresie pozostawał w domu, aplikując zapisane leki, w tym także w postaci domięśniowych zastrzyków. W okresie od czerwca do listopada 2014 r. powód poruszał się przy pomocy kul łokciowych. Pomimo prowadzonego leczenia zachowawczego poprawa stanu zdrowia powoda w istocie była nieznaczna. Co prawda u powoda doznania bólowe ulegały stopniowemu zmniejszeniu, jak też obserwowalna była stopniowa poprawa ogólnej sprawności ruchowej, to jednak nadal występowały dolegliwości bólowe, niestabilność ruchowa oraz obrzęki pojawiające się na skutek wysiłku fizycznego. Do czerwca 2015 r. powód był niezdolny do pracy. Po ponad roku od wypadku, u powoda rozpoznano zastarzałe złamanie kostki przyśrodkowej goleni prawej ze stawem rzekomym. Z tej przyczyny w dniu 26 listopada 2015 r. powód poddany został skomplikowanemu zabiegowi operacyjnemu obejmującemu repozycję zastarzałego złamania kości przyśrodkowej goleni prawej ze stabilizacją wewnętrzną śrubą kaniulową, przeszczepami kostnymi i drutem Kirchnera, co wiązało się ponownie z niezdolnością do pracy w okresie od 25 listopada 2015 r. do 3 stycznia 2016 r. i koniecznością poruszania się o kulach łokciowych do maja 2016 r.

Sąd wziął także pod uwagę, że powód odczuwa umieszczony w nodze drut, który blokuje staw stopy, co powoduje znaczny dyskomfort. Przy tym u powoda zauważalne są nieco pogrubiłe obręsy, a w obrębie okolicy kostkowej przyśrodkowej stawu widoczna jest linijna i nieco tkliwa blizna pooperacyjna o długości około 6 cm. Dodatkowo ruchy podeszwy i grzbietowy oraz ruchy supinacji i pronacji ograniczone są do 10 stopni w porównaniu do stopy lewej. Istotne znaczenie ma także okoliczność, że na datę zamknięcia rozprawy u powoda nadal nie przeprowadzono zabiegu usunięcia śrub i drutu z nogi dotkniętej urazem. Operacja taka jest dopiero planowana.

Sąd miał też na względzie, że na chwilę obecną brak jednoznacznej perspektywy całkowitego wyleczenia. Jak zostało bowiem ustalone, zgłaszane przez powoda dolegliwości mogą utrzymywać się przez okres czasu, którego długości nie sposób przewidzieć. Dolegliwości te mogą również przybrać postać przewlekłą, nasilając się przy przeciążeniu wysiłkiem fizycznym, przy zmianach frontów atmosferycznych lub w stanach wychłodzenia.

Ponadto, w świetle ustaleń w sprawie, nie ulega wątpliwości, że w związku z wypadkiem nastąpiły istotne zmiany w codziennym funkcjonowaniu powoda. Przed wypadkiem powód był aktywny zawodowo i realizował swoją pasję w

postaci jazdy na nartach w trakcie wspólnych wyjazdów z rodziną i znajomymi. Wskutek wypadku powód, w okresie niezdolności do pracy, w istocie nie brał udziału w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, w tym zakresie w całości obowiązki w tym zakresie powierzając żonie oraz innym osobom bliskim. Przy tym, pomimo powrotu do pracy zawodowej w drugiej połowie 2016 r., doznane przez niego dolegliwości, uniemożliwiły mu podjęcie realizowanych przed wypadkiem czynności w pełnym zakresie. Powód zaprzestał także podejmowanej wcześniej aktywności fizycznej w postaci gry w piłkę, czy biegania. Ponadto przez okres roku od wypadku nie mógł prowadzić samochodu.

Dodatkowo na rozmiar cierpień związanych z wypadkiem wpływał odczuwany przez powoda silny w związku z ograniczeniami w codziennym funkcjonowaniu, związanymi przede wszystkim z prowadzoną aktywnością zawodową.

Z uwagi na powyższe, a w szczególności mając na uwadze wyżej wymieniony rozmiar i rodzaj doznanych przez powoda obrażeń (utrata pełnej sprawności kończyny dolnej prawej i towarzyszące temu dolegliwości bólowe oraz ograniczenia ruchowe), długotrwały proces ich leczenia i rehabilitacji, ograniczenia i zmiany w codziennym funkcjonowaniu (w tym konieczność korzystania z pomocy osób trzecich, długotrwała faktyczna niezdolność do pracy, utrata możliwości realizowania pasji – jazdy na nartach), a z drugiej strony stosunkowo niewielki trwały uszczerbek na zdrowiu powoda i brak trwałych skutków w sferze psychicznej, odpowiednim zadośćuczynieniem jest, zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, kwota 50.000 zł. Kwota ta uwzględnia zdaniem Sądu rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda i odczuwane na co dzień przez powoda do dnia zamknięcia rozprawy skutki. Stanowi również odczuwalną dla powoda wartość, mając na względzie aktualną wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia za pracę.

W tym kontekście zawyżone było, zdaniem Sądu, żądanie powoda zapłaty kwoty 88.000 zł tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia. W tym zakresie Sąd miał przede wszystkim na względzie, że przeprowadzone w sprawie postępowania dowodowe, nie wykazało, jakoby powód na skutek wypadku i jego następstw doznał urazu w sferze psychicznej i emocjonalnej. Nie ulega wątpliwości, że cierpienie związane z urazem fizycznym, jak też długotrwałe konsekwencje urazu w postaci przymusowego wycofania się z działalności zawodowej oraz rezygnacja z aktywności sportowych, stanowiła dla powoda silny stres, który powód w znacznie mniejszym nasileniu odczuwa do chwili obecnej. Stres ten jednak nie przełożył się na uszczerbek na zdrowiu, a tylko taka okoliczność może być brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Nie zostało wykazane, aby skutki wypadku, w sposób negatywny przeniosły się na relację powoda z jego nastoletnim synem. Materiał dowodowy, w tym także stanowisko samego powoda, wskazuje, że nie miał on zbyt silnej relacji z synem przed wypadkiem. Z ustaleń w sprawie wynika, że powód jako ojciec sam zaniedbał relację z synem i przyczyn braku więzi nie sposób upatrywać w następstwach wypadku z dnia 9 czerwca 2014 r.

Dlatego też mając na względzie postulowane w orzecznictwie utrzymanie zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, Sąd uznał, że żądanie 88.000 zł jest wygórowane i odpowiednią sumą w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie kwota 50.000 zł.

Ustalając zadośćuczynienie na kwotę 38.000 zł Sąd miał na względzie, że dotychczas interwenient uboczny, jako ubezpieczyciel pozwanej tytułem zadośćuczynienia wypłacił na rzecz powoda 12.000 zł. Dlatego też Sąd w pkt 1 wyroku tytułem zadośćuczynienia zasądził od pozwanej na rzecz powoda 38.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 marca 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czy orzekł w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c. Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził od dnia następnego po upływie terminu 14 dni wskazanych jako termin zapłaty w wezwaniu do zapłaty z dnia 26 lutego 2016 r. Podkreślenia wymaga, że w dacie wezwania do zapłaty tj. blisko dwa lata po zdarzeniu znane były już praktycznie wszystkie istotne następstwa zdarzenia z dnia 9 czerwca 2014 r.

W pkt 2 wyroku Sąd oddalił roszczenie o zapłatę ponad zasądzoną kwotę oraz roszczenie powoda o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za ewentualne skutki zdarzenia z dnia 9 czerwca 2014 r.

Podstawę prawną tego roszczenia o ustalenie stanowi art. 189 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Ugruntowane jest stanowisko, które Sąd podziela, że interes prawny w rozumieniu powołanego przepisu jest kategorią obiektywną, czyli rzeczywiście istniejąca, a nie tylko hipotetyczną, czyli w subiektywnym odczuciu strony, potrzebą prawną uzyskania wyroku odpowiedniej treści występującą wtedy, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Zasadniczo zatem interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli ostatecznie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka (por. Małgorzata Manowska. Komentarz do art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego. Manowska Małgorzata (red.), Adamczuk Andrzej, Prus Piotr, Radwan Marcin, Sieńko Małgorzata, Stefańska Ewa. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, wyd. II. LexisNexis, 2013 r., Lex nr 9063 i powołane tam orzecznictwo).

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., sygn. akt III PZP 34/69 (Lex nr 1099) wydanej w składzie 7 sędziów i mającej moc zasady prawnej, na którą powołała się powódka stwierdzono, iż „W sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia.”.

Wymaga zaznaczenia, że Sąd Najwyższy w dniu 24 lutego 2009 r., sygn. akt III CZP 2/09 (Lex nr 483372) podjął uchwałę, w której stwierdził, że „Pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.”. W uzasadnieniu powołanej uchwały wskazując na aktualność powołanej powyżej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., sygn. akt III PZP 34/69 zaznaczono, że w obecnym stanie prawnym (po wprowadzeniu do kodeksu cywilnego art. 442¹) można zasadnie twierdzić, że wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła, a zatem utracił znaczenie argument odwołujący się do złagodzenia skutków upływu terminu przedawnienia. Zwrócono jednak uwagę, że obecnie zasadniczym celem przesądzenia w sentencji wyroku zasądzającego świadczenie odszkodowawcze o odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, jest zwolnienie poszkodowanego z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym odpowiedzialność taka już ciąży. Jednocześnie w omawianej uchwale podkreślono, że ocena, czy powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody na osobie mogące powstać w przyszłości z danego zdarzenia, może zostać dokonana jedynie z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Wszelkie zaś uogólnienia i poglądy wyrażane w sposób abstrakcyjny nie mogą mieć miejsca. Nie jest zatem możliwe stwierdzenie, że w pewnych kategoriach spraw powód zwykle będzie miał interes prawny w dokonaniu takiego ustalenia, a w innych rodzajach interes taki nie wystąpi.

Uwzględniając poczynione powyżej uwagi Sąd uznał, że żądanie powoda ustalenia odpowiedzialności na przyszłość pozwanej za skutki wypadku jakiemu uległ, a jakie mogą się pojawić w przyszłości, nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu powód nie wykazał bowiem interesu prawnego, o którym mowa w art. 189 k.p.c. Z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika bowiem, aby w razie powstania dalszych szkód w przyszłości istniały trudności dowodowe w wykazaniu przez powoda ich związku z przedmiotowym wypadkiem. Przesłanką zastosowania art. 189 k.p.c. nie jest zaś możliwość ujawnienia się szkody w przyszłości, ale potencjalne trudności dowodowe w dochodzeniu przez poszkodowanego naprawienia tej szkody. Tylko zatem w takiej sytuacji należy przyjąć, że istnieje interes w zapobiegnięciu pogorszeniu się jego sytuacji procesowej w przyszłości. W rozpatrywanej sprawie brak natomiast takich przesłanek. Strona pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, a niniejszym wyrokiem odpowiedzialność ta będzie ostatecznie co do zasady przesądzona (art. 365 k.p.c.). W przypadku zaś

ujawnienia się nowej szkody w przyszłości powód będzie musiał wykazać jedynie istnienie tej szkody, jej rozmiaru oraz związku przyczynowego ze zdarzeniem powodującym szkodę. Analogiczne wymogi dowodowe dotyczyłyby powoda gdyby ustalono odpowiedzialność pozwanego na przyszłość. Nie można bowiem uznać, że wówczas ciężar dowodu zredukowany zostałby do udowodnienia jedynie powstania i rozmiarów szkody. Samo przesądzenie odpowiedzialności pozwanej nie powodowałoby bowiem, że każdy uszczerbek na zdrowiu powoda powstały w przyszłości automatycznie należałoby wiązać ze skutkami wypadku jakiemu uległ powód. Także zatem wówczas konieczne byłoby wykazanie związku przyczynowego między tym zdarzeniem a powstałą szkodą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1526/14, Lex nr 1659077; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 55/15, Lex nr 1682878).

Z tych względów Sąd oddalił roszczenie powoda o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód dochodził zapłaty 88.000 zł, a powództwo zostało uwzględnione do 38.000 zł, co stanowi 45% roszczenia. Dlatego też w pkt 3 wyroku Sąd ustalił zasadę odpowiedzialności stron za koszty procesu obciążając powoda kosztami procesu w 55%, a pozwaną w 45%. Szczegółowe wyliczenie kosztów procesu Sąd na podstawie art. 108 § 1 zd. drugie k.p.c. pozostawił referendarzowi sądowemu.

W punkcie 4 wyroku Sąd oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zwrot kosztów procesu na podstawie art. 107 k.p.c. uznając, że interwenient uboczny nie przyczynił się w zasadniczy sposób do rozpoznania i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (postanowienie SN z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 141/11, LEX nr 1215162).

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz